

Twaalfde Hoofdstuk.

De vader van Kätie.

Dien zelfden avond, toen de familie nog diep onder den indruk van grootmoeders begrafenis was, kwamen er gewonde soldaten voorbij, die langs dezen zijweg naar 't dorp gingen. De groote weg kon de convooien niet slikken. Moeizaam sleepten de ongelukkigen zich voort . . . . Dan volgden er eenige karren, gevuld met gekwetsten . . . . 't Laatste voertuig hield voor de hoeve stil.

De boer ging naar buiten.

„Ge moet een gewonde in huis nemen,” zei barsch een overste.

„Goed meneer,” antwoordde Moerman.

„En pas op, als ge hem leed doet! Met uw leven staat ge er borg voor, dat den soldaat geen kwaad geschiedt.”

„Maar meneer, wat denkt ge van ons?”

„Wijs den weg!” hernam de overste ruw.

Drie soldaten haalden een jongen man uit den wagen en droegen hem naar binnen.

„We zouden hem met de anderen naar Rousselare moeten brengen,” zei een der helpers. „Maar hij kon die reis niet meer doen; de arme kameraad is stervend . . . .”

Eenige oogenblikken later lag de Duitscher op 't bed, waar grootmoeder, denkend aan haàr soldaat, was gestorven.

't Was een jonge man, knap van wezen, blond van haar... Gansch zijn lichaam was in linnen gewikkeld . . . . Welke gruwelijke verminking verborg 't witte doek? De hospitaal-soldaten vertelden het niet, want ze spoedden zich terug naar hun treurige vracht.

Dadelijk stond tante Emma bij het bed. Tranen van innig medelijden rolden haar over de wangen.

Met zijn groote, blauwe oogen staarde de Duitscher haar zoo innig-droevig aan.

„Wasser?” vroeg hij . . . .

't Koortsvuur schroeide zijn gebroken lichaam . . . .

Moeder haalde een glas helder water . . . . Hij reikte het den gewonde aan de lippen. Zijn vrouw moest 't blonde hoofd opheffen.

De kranke dronk gretig.

„Dank,” lispelde hij . . . .

„Lig nu maar rustig,” zei de boerin.

Jan kwam ook eens kijken . . . . Weg sloop de haat uit zijn hartje, dat van deernis kromp.

„Slaap maar,” hernam tante Emma tot den gewonde.

„Neen, sterven . . . .” zei zacht de zieke.

Een glans verhelderde zijn gelaat.

„Aan mijn vrouw schrijven?” vroeg hij.

„Kun je nog schrijven . . . . 't zal niet gaan,” antwoordde de boerin.

„Neen, gij schrijven . . . .”

„Voor u? O, ja . . . . Emiel, haal inkt en papier.”

„Zijt ge dus getrouwd?” vroeg vrouw Moerman.

„Twee jaar .... een kindje .... Kätie ....”

In de blauwe oogen welden tranen.

„O, God, 't is toch wreed, een vrouw en een kindje, en gij, die hier zoo jong ligt te sterven ....!” jammerde tante Emma.

„Vervloekte krijg!” zei krachtiger, dan hij tot nu toe gesproken had, de arm soldaat.

Moerman kwam met 't papier.

„Zal ik schrijven?” vroeg hij. „Wat moet ik zetten? ... Maar ik ken geen Duitsch ....”

„Vlaamsch .... mijn vrouw 't wel verstaan .... schrijf, dat ik in uw huis sterf .... aan hen denk .... mijn kind zegen .... In den Hemel weerzien .... Mijn ring er bij ...”

De gewonde stak zijn bleeke hand uit en wenkte vrouw Moerman, dat ze den ring van den vinger nemen moest. Schreiend deed zij het. ...

„Zeg liever alles voor,” hernam oom Emiel.

„Ik kan niet ....” snikte de Duitscher.

Hij had al te veel van zijn laatste krachten geëischt en hijgde van vermoeienis.

„Wil ik schrijven?” vroeg Jan plots.

„Ja, jou vingers zijn zoo stijf niet .... en de mijne beven zoo,” zei de boer, die vlug aan zijn oogen wreef.

De knaap zette zich aan 't tafeltje.

Weldra stond hij aan het bed en las, wat hij op het papier had gezet.

Madam.

Uw man ligt gewond in ons huis. Hij gaat sterven. Ik moet u zeggen, dat hij veel aan u en 't kindje denkt .... Hij vraagt of gij het kind voor hem wilt zegenen, en hoopt u in den Hemel weer te zien.”

De Duitscher knikte. „Goed . . . goed,” fluisterde hij. „Zet, dat ik geen pijn heb . . . .”

Jan voegde er dit bij. Toen noemde de kranke zijn naam. „Adres van den pastoor,” hernam hij. Die moest de vrouw op de droevige tijding voorbereiden.

De arme man kuste den brief.

„Gelukkiger als ik . . . . gaat naar vrouw en Kätie,” murmelde hij . . . . „O, God, ik sterven . . . . heb ze zoo lief . . . .”

Hij zei dit alles natuurlijk in 't Duitsch, maar onze Vlaamsche menschen verstonden hem toch en ze schreiden met hem mee, omdat ze gevoelden al 't vreeselijke van den oorlog, die zooveel gezinnen onbarmhartig uiteenrukt, die zooveel ledige plaatsen slaat . . . . zooveel liefdesbanden breekt.

De gewonde lag langen tijd met gesloten oogen . . . . De koorts werkte heviger, woelde in de wonden onder dat verband, en pijn wrong zich in krampachtige trekken over 't gelaat. Tante Emma waakte bij hem. 't Werd nacht . . . . 't kanon bulderde . . . . Traag kropen de uren voort. Tegen den morgen opende de gewonde de oogen.

„Daar . . . daar . . .” smeekte hij en wees naar een kruisbeeld aan den muur. „Geef mij . . . .” fluisterde hij hijgend.

Hij drukte 't beeld op de lippen, kuste het . . . .

Maar ook die last werd hem te zwaar . . . . Tante Emma legde het op zijn borst. „Kätie . . . . Kätie . . . .” hoorde ze den stervende nog even lispelen . . . .

Toen spreidde de Engel des doods weer zijn vleugelen in deze kamer uit.

Op het bed lag een lijk . . . .

En in Duitschland zou een jonge moeder de vreeselijke tijding ontvangen, dat haar man, de vader van haar kindeke, in Vlaanderen begraven lag.

Tante Emma dekte den doode met een laken en, naar

Vlaamsche gewoonte, stak ze op de kas twee kaarsen aan.

Aan 't front brulden de kanonnen weer geweldig.... Het ledikant trilde. De boerin riep haar man, die in den nacht dikwijls eens was komen zien, maar nu sliep.

„Is hij dood?” vroeg hij.... Even ging hij naar den gestorvene zien. Weer rammelden de ramen van 't geschut.

„O, Duitschland, wat slaat ge in uw eigen kracht, in de onze, maar ook in uw eigen,” zei Moerman. „God, breng toch vrede!”

Jans moeder had niet in de kamer kunnen komen. 't Gezicht van dien verbrijzelden man had haar te heftig aangegrepen. Wie weet waar haar man zoo gestorven was?

De boer ging dadelijk een overste op 't dorp melden, dat de soldaat gestorven was. De ambulanciers hadden daar 't geval gemeld. Hij nam ook den brief met den ring mee.

's Avonds kwamen soldaten met een wagen het lichaam halen, en 's nachts, terwijl vlammen van brandende hoeven, langs de lucht speelden en de bliksem der bulderende kanonnen door 't duister flitsten, werd de vader van Kätie begraven. De overste zou den brief met de veldpost verzenden.

Jan dacht altijd maar aan dat voor hem toch vreemde kind.

EEN VLAAMSCH GEZIN IN OORLOGSTIJD

DOOR A. HANS

ALKMAAR. GEBR. KLUITMAN